

Hasła:

Centralną myśl Księgi Wyjścia stanowi to, że Chrystus jest odkupieniem, zbawieniem i zaopatrzeniem Bożego ludu, a także środkiem, za pomocą którego lud oddaje Bogu cześć i Mu służy; w ten sposób w Bogu osiągną oni cel pełnego Bożego zbawienia – zbudowanie Jego mieszkania.

Każdy, kogo Bóg powołuje, musi sobie uświadomić, iż jest odkupionym krzewem ciernistym (odkupionym grzesznikiem podlegającym niegdyś Bożemu potępieniu), w którym płonie ogień, i że ogniem tym jest sam Trójjedyny Bóg, Bóg zmartwychwstania.

Bóg chce zmienić nam sposób odżywiania, żeby stał się nim Chrystus – nasza prawdziwa manna zesłana nam przez Boga Ojca; w ten sposób przebudujemy się Chrystusem i będziemy żyli z powodu Niego i zostaniemy uczynieni Bożym mieszkaniem we wszechświecie.

Bóg wyprowadził dzieci Izraela z Egiptu, by uczynić je królestwem kapłanów, królestwem, w którym każdy jest kapłanem żyjącym wyłącznie dla Bożych spraw i służącym Mu w tym, czym się zajmuje.

Poselstwo siódme

Doświadczenie w Mara i Elim

Wersety biblijne: Wj 15,22-27.

I. „Mojżesz polecił Izraelitom wyruszyć od Morza Czerwonego, i szli w kierunku pustyni Szur. Szli trzy dni przez pustynię, a nie znaleźli wody. I przybyli potem do miejscowości Mara, a nie mogli pić wód w Mara, gdyż były gorzkie; przeto nadano temu miejscu nazwę Mara. Szemrał lud przeciw Mojżeszowi i mówił: Cóż będziemy pili? Mojżesz wołał do Jahwe, a Jahwe wskazał mu drewno. Wrzucił on je do wody, i wody stały się słodkie. Tam Jahwe ustanowił dla niego prawa i rozporządzenia i tam go doświadczał. I powiedział: Jeśli wiernie będziesz słuował głosu Pana, twego Boga, i wykonywał to, co jest słuszne w Jego oczach; jeśli będziesz dawał posłuch Jego przykazaniom i strzegł wszystkich Jego praw, żadną chorobą, którą dotknąłem Egipt, nie dotknę ciebie, gdyż ja jestem Jahwe, który cię uzdrawia” – Wj 15,22-26:

- A. Dzieci Izraela szły trzy dni przez pustynię i nie znalazły wody; potem przybyły do Mara, co znaczy „gorzki”, ponieważ wody Mara były gorzkie i nie nadawały się do picia.
- B. Trzy dni symbolizują zmartwychwstanie (Mt 16,21; Dz 10,40; 1 Kor 15,4); oznacza to, że w zmartwychwstaniu Boży lud został oddzielony od Egiptu:
 - 1. Od strony negatywnej pustynia to symbol miejsca, po którym się błądzi (Lb 14,33), natomiast od strony pozytywnej oznacza ona tutaj sferę oddzielenia od świata.
 - 2. Trzydniowa podróż odnosi się do chrztu, który w wyniku śmierci Chrystusa wyprowadza ludzi ze świata i prowadzi ich na pustynię, do sfery oddzielenia, w Chrystusowym zmartwychwstaniu – Rz 6,3-5.
 - 3. W sferze zmartwychwstania nie ma naturalnej wody, naturalnego zaopatrzenia.
- C. Trzeci dzień można uważać za dzień zmartwychwstania, ponieważ Pan Jezus został wzbudzony trzeciego dnia (1 Kor 15,4); możemy powiedzieć, że to drzewo to zmartwychwstały Chrystus, gdyż rzucono je do gorzkich wód Mara po tym, jak dzieci Izraela podróżowały przez trzy dni po pustyni:

1. Jeśli umieścimy tego zmartwychwstałego Chrystusa w swej goryczy i pozwolimy Mu wejść w naszą sytuację, gorzkie wody staną się słodkie.
 2. Im więcej pijemy żywej wody, słodkiej wody zmartwychwstałego Chrystusa, tym bardziej poddajemy się Jego kierowaniu; ustawa i zarządzenie sformułowane w Mara mogły brzmieć, iż nie ma już więcej być szemrania ani narzekania – zob. Flp 2,12-16.
 3. Jeśli przez cały czas szemramy, to zachorujemy; szemranie otwiera drogę wrogowi, który może przynieść wszelkie choroby.
 4. Jeśli szemramy i narzekamy, to jesteśmy tacy sami jak Egipcjanie, ludzie ze świata; w najbardziej światowych organizacjach bądź stowarzyszeniach ludzie szemrają, narzekają, a nawet walczą ze sobą.
 5. Jeżeli w swym położeniu będziemy mieli zmartwychwstałego Chrystusa, dzięki żywej wodzie sytuacja nasza nabierze nieopisanej słodyczy; wtedy spontanicznie wydamy ustawę, iż nigdy nie będziemy szemrać, narzekać ani walczyć ze sobą.
 6. Nie powinno być pośród nas chorób, ponieważ zmartwychwstały Chrystus jest naszym Uzdrowicielem; naszym zarządzeniem i ustawą nie są narzekania, krytykowanie ani szemranie, ale wychwalanie Pana.
- D. W odpowiedzi na wołanie Mojżesza Pan pokazał mu drzewo; gdy Mojżesz wrzucił je do wód, stały się one słodkie – Wj 15,25:
1. Drzewo symbolizuje nie tylko zmartwychwstałego Chrystusa, lecz także krzyż Chrystusa, ukrzyżowanego Chrystusa, w świetle Pierwszego Listu Piotra 2,24: „On grzechy nasze sam na ciele swoim poniósł na drzewo, abyśmy, obumarłszy grzechom, dla sprawiedliwości żyli; jego sińce uleczyły was”.
 2. Drzewo życia symbolizuje Chrystusa ukrzyżowanego (na co wskazuje drzewo, kawałek drewna – w. 24) i zmartwychwstałego (na co wskazuje życie Boże – J 11,25); możemy zatem powiedzieć, że drzewo wrzucone przez Mojżesza do gorzkich wód było ukrzyżowanym i zmartwychwstałym Chrystusem, który jest drzewem życia.

3. Gdy wołamy do Pana w modlitwie, On pokazuje nam wizję ukrzyżowanego Chrystusa; musimy ujrzeć wizję krzyża; gdy widzimy tę wizję, odnosimy krzyż Chrystusa do sytuacji, w jakiej się znajdujemy, i natychmiast gorzkie wody stają się słodkie.
 4. Drzewo, które uzdrowiło gorzkie wody, było krzyżem Chrystusa, uzdrawiającym krzyżem; jak Mojżesz zobaczył wizję drzewa i wrzucił je do gorzkich wód, tak i my musimy zobaczyć wizję ukrzyżowanego Chrystusa i zastosować Jego krzyż wobec naszej gorzkiej sytuacji.
 5. Doświadczenie Chrystusowej śmierci w sferze zmartwychwstania (Flp 3,10) przyczyni się do zamiany gorzkich sytuacji w słodkie.
- E. Nie doświadczamy gorzkich wód Mara raz na zawsze; dopóki żyjemy na ziemi, dopóty będziemy postępowali w sferze zmartwychwstania, nowości życia (Rz 6,4), i wciąż dochodzili do Mara:
1. Doświadczenie dzieci Izraela w Mara obrazuje zasadę, a nie jednorazowy przypadek; to jedna z podstawowych zasad w naszym chrześcijańskim życiu.
 2. Kiedy będziemy postępowali w sferze zmartwychwstania, będzie nam się chciało pić tylko po to, by odkryć, że naturalna woda nie jest w stanie zaspokoić naszej potrzeby; dostępne są tylko wody gorzkie.
 3. Ilekroć znajdujemy się w takiej sytuacji, musimy ujrzeć wizję drzewa, a następnie zastosować je wobec swoich okoliczności; drzewo to uzdrowi następnie naszą sytuację i zamieni gorzkie wody w słodkie.
- F. To, że dzieci Izraela potrzebowały, by Jahwe był ich Uzdrowicielem, wskazuje, iż chorowali:
1. Oznacza to, że gorzkie są nie tylko wody naszych okoliczności, gorzcy (czyli chorzy) jesteśmy również my sami i dlatego potrzebujemy uzdrowienia – Mt 9,12.
 2. Jesteśmy chorzy w sensie fizycznym, psychicznym, a także duchowym; w naszym ciele, duszy i duchu kryje się gorycz; musimy zastosować krzyż Chrystusa wobec każdego aspektu swojej istoty.

3. W miarę jak doświadczamy krzyża Chrystusa i prowadzimy ukrzyżowane życie, Chrystusowe życie zmartwychwstania staje się naszą uzdrowieńczą mocą, a Pan – naszym Uzdrowicielem; zarówno w naszych okolicznościach, jak i w naszej istocie gorycz zamienia się w słodycz – zob. Iz 53,4; Mt 8,17; 9,12; 1 P 2,24.
- G. Bóg sięga po doświadczenie krzyża, aby nas zbadać i wypróbować – Wj 15,25:
1. Chrystus został ukrzyżowany dla naszego uzdrowienia (Iz 53,4; Mt 8,17); jeżeli pragniemy doświadczyć Jego uzdrowienia, musimy utożsamić się z Jego ukrzyżowaniem.
 2. Ilekroć doświadczamy wrzucenia w nasze okoliczności uzdrawiającego drzewa ukrzyżowanego Chrystusa, samorzutnie zdajemy sobie sprawę, że coś w naszej istocie potrzebuje uzdrowienia.
 3. Możemy odczuwać potrzebę uzdrowienia w umyśle lub uświadamiać sobie, że skorygowana musi zostać nasza wola, bądź też widzimy, że zrównoważenia wymagają nasze emocje; kiedy indziej możemy mieć świadomość, że w naszym duchu kryje się gorycz wobec innych i że potrzebuje on uzdrowienia.
 4. Jest tylko jeden sposób na to, by dotknął nas krzyż: trzeba ujrzeć wizję drzewa i wrzucić je dokładnie w to miejsce, które wymaga uzdrowienia; musimy utożsamić się z ukrzyżowaniem Chrystusa, odnosząc Jego krzyż do każdej części swojej istoty, która jest gorzka i chora; wówczas części te doznają uzdrowienia.
 5. Prawdziwe uzdrowienie dokonuje się wtedy, gdy przyjmujemy działanie krzyża; zostajemy uzdrowieni wtedy, kiedy Bóg nas ujarzmia i gdy słyszymy Jego głos, słuchamy Jego praw i dajemy posłuch Jego przykazaniom; wtedy Chrystusowe życie zmartwychwstania staje się naszą uzdrawiającą mocą, a Pan – naszym Uzdrowicielem.

II. „I przybyli do Elim, gdzie było dwanaście źródeł wody i siedemdziesiąt palm; i tam nad wodą rozłożyli się obozem” – Wj 15,27:

- A. Elim to rzeczownik w liczbie mnogiej oznaczający tych, którzy są mocni czy też silni; oznacza również wielkie drzewa.

- B. Doświadczenie Izraela w Elim stanowi obraz doświadczenia życia, które wynika z doświadczenia krzyża, doświadczenia w Mara.
- C. W Elim było dwanaście płynących źródeł i siedemdziesiąt rosnących palm:
1. W Biblii źródło oznacza życie wypływające z Boga w zmartwychwstaniu i wpływające w Jego wybrany lud (J 4,10.14; 7,37-39; Obj 22,1), palma zaś – zwycięstwo wiecznie zielonego życia, które kwitnie (Ps 92,13), które doznawszy zaspokojenia, się raduje (Kpł 23,40; Ne 8,15), i które odnosi zwycięstwo nad uciskami (J 12,13; Obj 7,9).
 2. Dwanaście to symbol zespolenia boskości z człowieczeństwem w celu pełnej i doskonałej realizacji Bożego zarządzania na wieki (por. 21,12, przyp. 2; w. 13, przyp. 1 i w. 22,2, przyp. 4).
 3. Liczba siedemdziesiąt składa się z siedmiu razy po dziesięć; liczba siedem symbolizuje ukończenie i doskonałość udzielania się Boga w Jego poruszaniu (zob. 2,29, przyp. 1), liczba dziesięć zaś – pełnię (zob. w. 10, przyp. 2); a zatem liczba siedemdziesiąt to symbol ukończenia i doskonałości o charakterze tymczasowym w celu pełnego udzielenia się Boga w Jego poruszaniu.
 4. Dwanaście źródeł w Elim symbolizuje zatem Boga, który jest żywą wodą wpływającą w swój wybrany lud i scalającą się z nim w celu realizacji odwiecznego zarządzania, siedemdziesiąt palm zaś to symbol Boga jako życia, które rośnie w Bożym ludzie, co prowadzi do realizacji Jego zarządzania w danym wieku i wyrażenia bogactw boskiego życia oraz jego zwycięstwa.
 5. Liczby dwanaście i siedemdziesiąt, powiązane ze sobą, wskazują, że Boży lud ma przeprowadzić Jego posługę (Wj 24,1.4; Łk 9,1; 10,1) za pomocą płynącego życia, symbolizowanego przez dwanaście źródeł, i rosnącego życia, symbolizowanego przez siedemdziesiąt palm.
- D. Pod koniec wersetu 15,27 czytamy, że dzieci Izraela „nad wodą rozłożyły się obozem”:

1. Zwrot „rozbiły obóz” wskazuje, że Boży lud utworzył armię; płynące i rosnące życie zaopatruje Boży lud, czyniąc z niego armię.
 2. W Elim Izraelici w pełni radowali się życiem, które sprawiło, że nadawali się do walki; doświadczenie to uzdolniło ich do walki o realizację Bożego zamysłu – budowę Bożego mieszkania.
 3. Owocem tego płynącego i rosnącego życia jest armia wzmocniona do walki o Boży zamysł.
- E. W naszym doświadczeniu wody, które zamieniły się z gorzkich w słodkie, muszą się stać płynącymi wodami, w których, przez które i za pomocą których rośniemy niczym palmy, by wyrażać bogate Boże życie i pełne zwycięstwo ku chwale Pana.

Poselstwo ósme

Chwalebny tryumf Jahwe, męża wojny, i bezustanna wojna z Amalekiem

Wersety biblijne: Wj 15,1-18; 17,8-16.

- I. Księga Wyjścia 15,1-18 to pieśń chwały o chwalebnym tryumfie Jahwe – męża wojny – służącym Jego zbawieniu i zwycięstwu, które prowadzą do Bożego mieszkania i Jego królestwa:**
- A. W wersetach 1-12 dzieci Izraela chwaliły Boga za Jego zbawienie i zwycięstwo – w. 1b:
1. Zbawienie wiąże się z Bożym ludem, zwycięstwo zaś – z Bożym wrogiem.
 2. W tym samym czasie Bóg pokonał wroga, a także zbawił swój lud – zob. Hbr 2,14-15.
- B. W Księdze Wyjścia 15,13 mowa jest o Bożym mieszkaniu, mimo iż świątynię, czyli Jego mieszkanie, zbudowano dopiero kilkaset lat później:
1. Bożym mieszkaniem był najpierw przybytek, a potem świątynia – przedstawiają one w formie typu kościoła; przybytek powstał w rok po wyjściu z Egiptu i pozostał, dopóki nie wybudowano świątyni – 13,4; 40,17.
 2. Wzmianka o Bożym mieszkaniu w wersecie 15,13 wskazuje, że chrzest prowadzi do życia kościoła – Dz 2,38-47.
- C. Proroctwo zawarte w Księdze Wyjścia 15,14-15 w formie poetyckiej głosi, że dzieci Izraela pokonają Bożych wrogów i wezmą w posiadanie piękną ziemię:
1. Narody w wersecie 14 symbolizują niewierzących, pogan:
 - a. Filistyńczycy, którzy mieszkali pomiędzy Egiptem a piękną ziemią, symbolizują ludzi ze świata religii – w. 14; 1 Sm 6,1-18.
 - b. Edomici, potomkowie Ezawa, symbolizują tych, którzy są naturalni, tych, którzy nie są wybrani, odkupieni, odrodzeni ani przeobrażeni – Wj 15,15a; Rz 9,10-13.
 - c. Moabici, potomkowie Lota, symbolizują tych, którzy są cielesni, ponieważ u ich źródła stał akt kazirodztwa – Wj 15,15b; Rdz 19,30-38.

- d. Kananejczycy są powiązani ze złymi mocami na wyżynach niebiańskich – Wj 15,15c; Ef 6,12.
- 2. Wrogowie chcą przeszkodzić Bożemu ludowi w osiągnięciu Jego celu – zbudowaniu Jego mieszkania, które jest wypełnieniem Jego zamysłu; jednak w oczach Boga cel ten już został osiągnięty; dlatego Mojżesz mówił o Bożym mieszkaniu w czasie przeszłym dokonanym – Wj 15,13.17.
- D. Werset 18 nawiązuje do królestwa – „Jahwe będzie królował na zawsze, na wieki”:
 - 1. Boże mieszkanie, Boży dom, prowadzi do Bożego królestwa, Bożych rządów.
 - 2. Dzisiaj kościół jest najpierw Bożym domem, a następnie Jego królestwem – 1 Tm 3,15; Rz 14,17.
 - 3. Kościół sprowadza na ziemię Jego królestwo – Ef 2,19; Mt 16,18-19:
 - a. Księga Wyjścia 15,1-18 wskazuje, że celem Bożego zbawienia jest zbudowanie mieszkania, służącego ustanowieniu Jego królestwa.
 - b. Podobnie do Mojżesza i dzieci Izraela powinniśmy chwalić za to Pana – zob. Obj 15,2-4.

II. Obraz zawarty w Księdze Wyjścia 17,8-16 przedstawia bezustanną wojnę z Amalekiem:

- A. Amalek walczył z dziećmi Izraela, gdy one odbywały podróż po to, by osiągnąć Boży cel:
 - 1. Amalek symbolizuje upadłe ciało, głównego wroga, który przeszkadza nam w chodzeniu za Panem:
 - a. Imię „Amalek” znaczy „wojowniczy”, co wskazuje, że ciało jest wojownicze, niszczycielskie i niezwykle kłopotliwe.
 - b. Upadłe ciało działa w ukryciu, by osłabić Boży lud i wręcz sprowadzić na niego śmierć – Est 3,1-15; 7,6.9-10; Ga 4,29.
 - c. To, że Bóg ciągle prowadzi wojnę z Amalekiem, świadczy o tym, jak bardzo nienawidzi On ciała i pragnie je unicestwić – Wj 17,16; Ga 5,17.
 - 2. Ciało oznacza ogół upadłego starego człowieka, naszego upadłego jestestwa – Rdz 6,3; Rz 7,18a; Ga 2,16:
 - a. Ciało stanowi wyraz starego człowieka – Rz 6,6.

- b. Ciała nie można zmienić ani ulepszyć; musimy zatem pamiętać, że ono zawsze jest przy nas – 13,14; Ga 5,16.
- 3. Ciało jest obozowiskiem Bożego wroga i stanowi największą bazę jego działania – w. 19-21:
 - a. Upadłe ciało to pierwszy spośród wszystkich naszych wrogów, prowadzi grzech, świat i szatana do walki przeciw nam – Rz 8,3.
 - b. Bóg nienawidzi ciała w taki sam sposób, w jaki nienawidzi szatana, oraz chce je zniszczyć tak samo, jak chce zniszczyć szatana – Wj 17,16; Pwt 25,17-19; 1 Sm 15,2-3.
- 4. Amalek podniósł rękę przeciwko tronowi Pana – Wj 17,16; 1 Sm 15,22-23:
 - a. Upadłe ciało buntuje się przeciwko Bogu i Jego tronowi.
 - b. Amalek próbował obalić Boży tron jak kiedyś szatan.
 - c. Nasze upadłe ciało jest wrogiem Bożej władzy i buntuje się przeciwko rządóm sprawowanym przez Boga.
- 5. Saul utracił królestwo, ponieważ zawiódł i nie rozprawił się gruntownie z Amalekiem – w. 2-3, 9, 14-15, 22-23:
 - a. Oszczędzenie dobrego ciała, a następnie ofiarowanie go Bogu to dla Niego coś nienawistnego, ponieważ w praktykę tę angażują się demony, a także bożki marności – w. 22-23.
 - b. Saul utracił królestwo, ponieważ nie do końca zniszczył Amaleka, i my również utracimy królestwo, jeśli nie zniszczymy do końca swojego upadłego ciała – w. 26, 28; Obj 5,10; 1 P 2,9.
- 6. Gdy Amalek zostaje pokonany, natychmiast nastaje Boże królestwo – Wj 18,1-26:
 - a. Królestwo Boże oznacza Bożą władzę, za pośrednictwem której wszystko podporządkowuje się Bogu – Mk 1,15; J 3,3.5; Obj 11,15; 12,10; Dn 2,44.
 - b. Upadłe ciało sprzeciwia się stanowi królewskiemu; dlatego, żeby mogło przyjść Boże królestwo, musimy gruntownie uporać się z ciałem – 1 Kor 6,9-10; Ef 5,5.
- 7. Jeżeli idziemy za Pańskim słowem i zupełnie zniszczymy ciało, będziemy mieli królewskość i znajdziemy się w Bożym królestwie – Ga 5,19-21; 2 P 1,5-11.

- B. Obraz przedstawiony w Księdze Wyjścia 17,9-13 ukazuje nam, jak walczyć z Amalekiem:
1. Walczymy z Amalekiem dzięki Chrystusowi, który się wstawia, i Duchowi, który walczy – Rz 8,34; Hbr 7,25; Ga 5,17:
 - a. Mojżesz podnoszący rękę na szczycie symbolizuje wywyższonego Chrystusa wstawiającego się w niebiosach – Wj 17,9.11.
 - b. Jozue walczący z Amalekiem przedstawia w formie typu zamieszkującego Ducha, który walczy z upadłym ciałem – w. 9, 13.
 2. W walce z Amalekiem musimy współpracować z Panem, modląc się i uśmiercając upadłe ciało – Łk 18,1; 1 Tes 5,17; Rz 8,13; Ga 5,24:
 - a. Gdy się modlimy, jesteśmy jedno ze wstawiającym się Chrystusem – Rz 8,34.
 - b. Gdy uśmiercamy upadłe ciało, jesteśmy jedno z walczącym Duchem – Ga 5,17.
- C. Na koniec, aby żyć za zasłoną, w świętym świętych, potrzebujemy silniej doświadczać krzyża, gdy rozprawiamy się z upadłym ciałem – Hbr 10,19-20:
1. Chociaż świątynia Boga znajduje się w niebiosach, jest rozdzielona na dwie części – zewnętrzne miejsce święte i wewnętrzne święte świętych – zasłoną, która oznacza nasze ciało.
 2. W Bożej ekonomii Boża świątynia ma coś negatywnego – nasze upadłe ciało:
 - a. W przypadku Chrystusa zasłona w świątyni Boga została rozdarta podczas ukrzyżowania Chrystusa – Mt 27,51.
 - b. W przypadku wierzących zasłona nadal pozostaje i Bóg może ją wykorzystać do wydoskonalenia poszukujących, żeby mogli oni być z Nim jedno dzięki temu, że mieszkają w Nim – świętym świętych – 2 Kor 12,7; Obj 21,22.
 - c. Niezależnie od tego jak dojrzali i duchowi możemy się stać, dopóki nasze ciało się nie przemieniło, dopóty będziemy mieli upadłe ciało, które jest zasłoną:
 - (1) Musimy doświadczyć rozdarcia zasłony, upadłego ciała, a następnie przejść przez tę zasłonę i żyć w świętym świętych – Hbr 10,19-20.

- (2) Codziennie opanowujemy lekcję krzyża, przechodząc przez zasłonę dzięki silniejszemu doświadczaniu krzyża podczas rozprawiania się z upadłym ciałem, żebyśmy mogli żyć za zasłoną – w świętym świętych, zwieńczonym Trójjedynym Bogu – Ga 5,24.

Poselstwo dziewiąte

Zmiana sposobu odżywiania – niebiański Chrystus staje się jedynym pokarmem Bożego ludu

Wersety biblijne: Wj 16,1-36; Lb 11,6-9; J 6,31-35.48-51.57-58.

I. Niebiański Chrystus jest rzeczywistością niebiańskiej manny zesłanej przez Boga, stanowiącej codzienny zasób życia Jego wybranego ludu – J 6,31-35.48-51.57-58:

- A. Chrystus jest niebiańskim chlebem, gdyż jest chlebem, który zstąpił z nieba – w. 31-32, 41-42, 50-51.
- B. Jest chlebem Boga, gdyż jest z Boga, został przez Boga posłany i był z Bogiem – w. 33.
- C. Jest chlebem życia, gdyż jest chlebem z życiem wiecznym, *zoe*; chleb życia dotyczy natury chleba, którą jest życie; przypomina to drzewo życia, które również jest zasobem życia, dobrym do jedzenia – w. 35, 48; Rdz 2,9.
- D. Jest żywym chlebem; odnosi się to do stanu chleba – jest on żywy – J 6,51.
- E. Jest prawdziwym chlebem; jest prawdziwym pokarmem, a inne pokarmy to jedynie cienie Tego, który jest prawdziwym pokarmem; rzeczywistością pokarmu, który jemy codziennie, jest Jezus Chrystus – w. 32.

II. „Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję z powodu Ojca, tak i ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie. ... To Duch daje życie; ciało na nic się nie zda. Słowa, które Ja wam powiedziałem, są duchem i są życiem” – w. 57, 63:

- A. Jeść to inaczej przyjmować pokarm, który asymiluje się organicznie w naszym ciele; a zatem jeść Pana Jezusa to przyjmować Go do swego wnętrza, żeby Go przyswoić swoim odrodzonym nowym człowiekiem na sposób życia.
- B. Żyjemy nie dzięki Chrystusowi, ale z powodu Chrystusa, który jest wzmacniającym pierwiastkiem i zaopatrującym czynnikiem; żyjemy Chrystusem w zmartwychwstaniu i żyjemy Nim, spożywając Go – Ga 2,20; Flp 1,19-21a.
- C. Spożywamy Pana Jezusa, który jest naszym duchowym pokarmem, gdy przyjmujemy Go – Ducha, który daje życie – dzięki

spożywaniu Jego słów ducha i życia i przyjmowaniu Jego słów we wszelkiej modlitwie – Jr 15,16 i przyp.; Ef 6,17-18:

1. Jego wypowiedziane słowa są ucieleśnieniem Ducha życia; teraz jest On życiodajnym Duchem w zmartwychwstaniu i Duchem ucieleśnionym w swoich słowach.
2. Gdy przyjmujemy Jego słowa dzięki temu, że ćwiczymy swego ducha, otrzymujemy Ducha, który daje życie – zob. *Hymny*, nr 9,4.

III. W szesnastym rozdziale Księgi Wyjścia kryje się głęboka prawda, iż Bóg chce zmienić nam sposób odżywiania, żeby stał się nim Chrystus – nasza prawdziwa manna zesłana nam przez Boga Ojca; w ten sposób przebudujemy się Chrystusem i będziemy żyli z powodu Niego i zostaniemy uczynieni Bożym mieszkaniem we wszechświecie; to najważniejsza kwestia w całej Księdze Wyjścia:

- A. Mimo iż Boży lud został wyprowadzony z Egiptu na pustynię oddzielenia, wciąż ukonstituowany był pierwiastkiem Egiptu, którego symbolem jest świat; Bóg zamyślił, że zmieni pierwiastek Izraelitów w wyniku zmiany ich natury; chciał zmienić ich istotę, ich konstytucję i uczynić niebiańskim ludem, który jest ukonstituowany niebiańskim Chrystusem i przez Niego przeobrażony.
- B. Przez czterdzieści lat Bóg dawał do jedzenia dzieciom Izraela tylko mannę (16,35; Lb 11,6); pokazuje to, że w swoim zbawieniu Bóg zamyślił wbudować się w wierzących w Chrystusie i zmienić ich konstytucję dzięki karmieniu ich Chrystusem – jedynym niebiańskim pokarmem; w ten sposób nadawać się oni będą do zbudowania kościoła, Bożego mieszkania; w rzeczywistości, przebudowawszy się Chrystusem, wierzący sami stają się Bożym mieszkaniem – zob. 1 Kor 3,16-17; 6,19; 2 Kor 6,16; 1 Tm 3,15; Hbr 3,6; Obj 21,2-3.
- C. Bóg rozprawia się z upadłym ciałem, odkładając je na bok i przestając je karmić; dlatego zmienia sposób odżywiania swojego ludu i zsyła mu pokarm, którego upadłe ciało Jego ludu nie lubi; lud Izraela znienawidził niebiański smak mанны i pożałował światowego smaku egipskiego pokarmu – Lb 11,5-6.
- D. Egipski sposób odżywiania oznacza wszystko, czym pragniemy się karmić, żeby znaleźć zaspokojenie; Ameryka wie o prym, jeśli chodzi o egipską dietę; wszystko, czego pragniemy, na co mamy apetyt i czego pożądamy, stanowi sposób odżywiania, według którego ukonstituowana została nasza istota.

- E. Z jednej strony, niebiańska manna karmi nas i uzdrawia; z drugiej strony, eliminuje w nas to, co negatywne.
 - F. To było cudowne, że Bóg nie dał ludowi niczego oprócz manny; wynika stąd, że nie dał mu niczego z wyjątkiem Chrystusa; oby Pan zabrał pragnienie i głód wszystkiego innego niż Chrystus!
 - G. Dzięki karmieniu się manną Boży lud w końcu sam stał się manną; musimy karmić się Chrystusem, aż zmieni się nasza konstytucja, żeby kościół, który jest mieszkaniem Boga, mógł zostać zbudowany; oby Pan zmienił nasz sposób odżywiania, byśmy mogli przebudować się od wewnątrz Chrystusem i stać Bożym mieszkaniem – Mt 16,18.
 - H. Wraz ze zmianą sposobu odżywiania musimy zmienić swój apetyt; Pan Jezus powiedział: „Troszczcie się nie o ten pokarm, który ginie, ale o ten, który trwa ku życiu wiecznemu” – J 6,27:
 - 1. Przez pokarm rozumiem wszystko, co przyjmujemy do swojego wnętrza, by się zaspokoić; sam Chrystus jest jedynie pokarmem, który nie ginie; ten pokarm trwa ku życiu wiecznemu.
 - 2. To, co nas zaspokaja, wzmacnia i podtrzymuje, jest naszym pokarmem; jedynym pożywieniem, które przyjmujemy dla podtrzymania życia, wzmocnienia i zaspokojenia, musi być Chrystus.
 - 3. Wszyscy, którzy zostali odrodzeni, muszą zmienić swój sposób odżywiania z powodu zmiany apetytu; Bożym zamysłem jest odciąć światowy sposób odżywiania i ograniczyć nas do odżywiania złożonego z niebiańskiego pokarmu, czyli Chrystusa.
 - 4. Powinniśmy być w stanie powiedzieć: „Tylko Pan mnie zaspokaja. Poza Nim nie mam zaspokojenia. Codziennie wzmacniam się i posiłam Chrystusem. On jest moim jedynym pokarmem, na którym polegam”.
 - I. Jedynym pożywieniem, które przyjmujemy dla podtrzymania życia, wzmocnienia i zaspokojenia, musi być Chrystus, jedna jedyna zaś posługa w Nowym Testamencie nam Go przekazuje – jedyny pokarm dla Bożego ludu – Lb 11,5-6; zob. Dz 1,17.25; 2 Kor 4,1; 1 Tm 1,12; 2 Kor 3,6.
- IV. Musimy wiedzieć cechy Chrystusa – naszego jedynego pokarmu, codziennej manny – i doświadczać ich, żebyśmy się metabolicznie przeobrażili:**

- A. Manna jest tajemnicą – Wj 16,15; Kol 2,2; Iz 9,6; Ef 3,4; J 3,8:
1. Hebrajskie słowo *man hu*, od którego pochodzi słowo manna, znaczy „co to jest?” – Wj 16,15.
 2. Jak nie jesteśmy w stanie przeanalizować ani wyjaśnić manny, tak nie potrafimy przeanalizować ani wyjaśnić Pana Jezusa Chrystusa; dla ludzi w świecie Chrystus jest prawdziwą manną, prawdziwym „co to jest?”
- B. Manna to długotrwały cud; Bóg zsyłał mannę codziennie rano i wtedy należało ją zbierać; pokazuje to, że nie jesteśmy w stanie przechować zasobu Chrystusa, ale że codziennie, co rano musimy doświadczać Go jako zasobu życia; Chrystus, nasz pokarm, będzie trwał na wiečność – w. 4, 21; zob. Mt 6,34.
- C. Manna jest z nieba; z jednej strony, Pan Jezus jest „chlebem z nieba”; z drugiej strony, jest „chlebem Bożym”, Tym, który zstąpił z nieba, żeby być naszym pokarmem – Wj 16,4; J 6,32-33.51.
- D. Manna zstępuje wraz z rosą, symbolizującą Pańską odświeżającą i zraszającą łaskę, którą przynosi Jego świeża litość; łaska to Bóg, który nas dosięga, żeby nas odświeżyć i zrosić – Wj 16,13-14; Lb 11,9; Ps 133,3; Lm 3,22-23; Hbr 4,16; Ps 110,3.
- E. Manna pojawia się o poranku, co wskazuje, że pozwala nam zacząć od nowa dzięki żywemu bliższemu zetknięciu się z Panem – Wj 16,21; zob. Pnp 1,6b; 7,12; J 5,39-40; Rz 6,4; 7,6.
- F. Manna jest mała; Chrystus urodził się w żłobie i wychował w domu cieśli w małym pogardzanym miasteczku; wskazuje to, że Pan nie okazywał swojej wielkości, ale wołał być mały w oczach człowieka – Wj 16,14; Łk 2,12; J 6,35; zob. Sdz 9,9.11.13; Mt 13,31-32.
- G. Manna jest drobna, co wskazuje, że Chrystus jest równy i zrównoważony i że stał się wystarczająco mały, byśmy mogli Go spożywać – Wj 16,14; J 6,12.
- H. Manna jest okrągła, co wskazuje, że Chrystus – nasz pokarm – jest wieczny, doskonały i pełny i nie ma w Nim skazy ani braku – Wj 16,14; J 8,58.
- I. Manna jest biała, co pokazuje, że Chrystus jest czysty, wolny od jakiegokolwiek domieszki – Wj 16,31; Ps 12,7; 119,140; 2 Kor 11,3b.
- J. Manna wyglądała jak szron; to symbol tego, że Chrystus nie tylko nas schładza i odświeża, lecz także zabija w nas to, co negatywne – Wj 16,14; Prz 17,27.

- K. Manna wyglądała jak ziarno kolendry; wynika stąd, że Chrystus jest pełen życia, które w nas rośnie i się pomnaża – Wj 16,31; Lb 11,7; Łk 8,11.
 - L. Manna była twarda (wynika to ze sposobu, w jaki ją przyrządzano: „melli ją w ręcznych młynkach albo tłukli w moździerzach; gotowali ją w garnkach” – Lb 11,8), co symbolizuje to, że po zebraniu Chrystusa, który jest manną, musimy Go przygotować do spożycia – czyli zemleć, tłuc i gotować – w sytuacjach i okolicznościach codziennego życia – zob. 2 Kor 1,4; Ef 6,18.
 - M. Manna wyglądała jak bdelium, co wskazuje na jasność i przezroczystość Chrystusa – Lb 11,7; Obj 4,6.8; Ez 1,18.
 - N. Manna miała smak niczym ciasto na oliwie, co symbolizuje wonność Ducha Świętego w smaku Chrystusa – Lb 11,8; Ps 92,11.
 - O. Manna miała smak placka z miodem, co symbolizuje słodczy smaku Chrystusa – Wj 16,31; Ps 119,103.
 - P. Manna jest dobra na podpłomyki, co wskazuje, że Chrystus jest przednim ciastem, którym można się posilić – Lb 11,8; 1 Tm 4,6.
- V. Jawna manna to manna, której nie zjedliśmy, natomiast manna ukryta odnosi się do manny, którą zjedliśmy, przetrawiliśmy i przyswoiliśmy – Obj 2,17:**
- A. „Nie myśl, że nie możesz być zwycięzcą. Możesz się nim stać, radując się Chrystusem, który jest manną. Jedz jawną mannę, a Chrystus stanie się twoją manną ukrytą. Ta ukryta manna uczyni z ciebie zwycięzcę” – *Studium życia Księgi Wyjścia*, s. 423.
 - B. Wszystko, co zjemy, przetrawimy i przyswoimy z Chrystusa, stanie się wieczną pamiątką; to, co będziemy wspominali z Chrystusa w wieczności, ma dwa aspekty: aspekt radowania się Chrystusem jako przebudowującym nas pierwiastkiem i aspekt Chrystusa, który zaopatrując nas, czyni z nas Boże mieszkanie we wszechświecie – Wj 16,16.32.
 - C. Tak jak manna w złotym dzbanie stanowiła centralny punkt Bożego mieszkania, tak Chrystus jako manna, którą jemy, stanowi dzisiaj centralny punkt Bożej budowli – Hbr 9,3-4; Ef 4,16; Kol 2,19.

Picie i wypływanie wody życia w zmartwychwstaniu

Wj 17,6; Lb 20,8; Ps 46,5; 1 Kor 12,13; J 4,10.14.24; 7,37-39; 19,34;
1 Kor 10,4; Obj 21,6; 22,1.17.

- I. **Bóg w swej ekonomii zamierzył, że będzie źródłem, źródłem, żywych wód, i dzięki temu zaspokoi wybrany lud, by się Nim radował; prowadzi to do powstania kościoła – Bożego przyrostu i powiększenia – Jego pełni, która Go wyrazi; jądrem boskiego objawienia jest to, iż Bóg stworzył nas i odkupił, by wbudować w nas samego siebie i być naszym życiem oraz wszystkim – Jr 2,13; Lm 3,22-24; 1 Kor 1,9:**
 - A. Ewangelia Jana 4,14b objawia płynącego Trójjedynego Boga – Ojca, który jest źródłem, Syna, który jest wypływem, i Ducha, który jest płynącą rzeką; wynikiem tego jest całość życia wiecznego, Nowa Jerozolima.
 - B. Cały Trójjedyny Bóg zaangażował się w to, żeby wypłynęła woda z rozłupanej skały, i dzięki temu Boży lud mógł się napić – Bóg (Ojciec) stał na skale, skałą był Chrystus (Syn), żywa woda zaś, która wydobyła się ze skały, symbolizowała Ducha zdatnego do picia i wypływającego, ostateczny wynik Trójjedynego Boga – Wj 17,6; 1 Kor 10,4; J 7,37-39.
 - C. Picie jednego ducha czyni nas członkami Ciała, buduje nas jako Ciało i przygotowuje nas do tego, byśmy stali się oblubienicą Chrystusa – 1 Kor 12,13; Obj 22,17.
- II. **Uderzenie skały to wyraźny, kompletny i pełny obraz Chrystusowego ukrzyżowania – Wj 17,6:**
 - A. W tym typie Mojżesz symbolizuje prawo, łaska zaś – moc i władzę prawa.
 - B. A zatem uderzenie skały łaską przez Mojżesza to symbol tego, że Chrystusa uśmierciła na krzyżu władza Bożego prawa – zob. Ga 2,19-20a; 3,13.
- III. **Chrystus, który jest żywą, duchową skałą, został uderzony przez władzę Bożego prawa, w wyniku czego woda życia w zmartwychwstaniu wypłynęła z Niego i wpłynęła w Jego odkupiony lud i lud mógł ją pić – Wj 17,6; 1 Kor 10,4:**

- A. Chrystus jest dla nas zradzającą skałą, a także zbawieniem, siłą, ucieczką, miejscem ucieczki, ochroną, przykryciem i zabezpieczeniem – Pwt 32,18; 2 Sm 22,47; Ps 95,1; 62,8; 94,22; Iz 32,2.
- B. Na krzyżu z przebitego boku Pana wypłynęły krew i woda; krew, służąca naszemu prawnemu odkupieniu, zbawia nas od winy grzechu, a woda życia w zmartwychwstaniu, służąca naszemu organicznemu zbawieniu, zbawia nas od mocy grzechu – Rdz 2,21-22; J 19,34; Za 13,1; Ps 36,9-10; Obj 21,6; *Hymny*, nr 8,35, zwrotka 1.

IV. Woda, która wydobyła się ze skały, to woda życia w zmartwychwstaniu:

- A. Zmartwychwstanie oznacza, że coś zostało uśmiercone, a potem znowu żyje; oznacza również życie, które wydostaje się z tego, co przeszło przez śmierć.
- B. Woda, która wypłynęła z uderzonej skały, wypłynęła dopiero wtedy, gdy zrealizowały się główne etapy: wcielenia, ludzkiego życia i ukrzyżowania; a zatem werset 17,6 z Księgi Wyjścia jest niezwykle głęboki; wskazuje na wcielenie Chrystusa, Jego ludzkie życie oraz śmierć.
- C. Możemy przyjąć Ducha – żywą wodę do picia, która z nas również ma wypływać – dopiero po otoczeniu chwałą Pana Jezusa, czyli po wejściu przez Niego w zmartwychwstanie – J 7,37-39; Łk 24,26.
- D. Woda życia, płynąca woda jest w rzeczywistości zmartwychwstaniem; zmartwychwstanie to Trójjedyny Bóg: Ojciec, który jest źródłem, Syn – nurtem, Duch zaś – przepływem – J 5,26; 11,25.

V. Źródłem wody życia jest tron Boga i Baranka – odkupiający Bóg; woda życia zatem to Trójjedyny Bóg, który wypływa i staje się naszym życiem – Obj 22,1:

- A. Żywa woda zaczęła płynąć z tronu w wieczności, przepływała przez wcielenie, ludzkie życie i ukrzyżowanie Chrystusa (J 4,10.14; 19,34), a teraz dalej płynie w zmartwychwstaniu i zaopatruje Boży lud we wszelkie bogactwa boskiego życia (Obj 22,1-2).
- B. Gdy utożsamimy się z uderzonym Chrystusem, czyli gdy jesteśmy jedno z Nim – uderzonym Chrystusem – wypływa z nas

boskie życie w postaci wody życia – Wj 17,6; J 7,38; zob. Pnp 2,8-9.14; Flp 3,10.

- C. Przepływ wody życia w zmartwychwstaniu służy zbudowaniu Ciała Chrystusa (1 Kor 12,13) i przygotowaniu oblubienicy Chrystusa (Obj 19,7), co znajdzie swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie (21,9-10; zob. Ef 5,23.28-30).

VI. Ponieważ jesteśmy wierzącymi w Chrystusa, musimy zobaczyć sposób, „naukę”, picia i wypływania wody życia – J 4,10.14; 7,37-39; zob. Prz 11,25:

- A. Zajmujemy pozycję, która umożliwia nam picie jednego Ducha – 1 Kor 12,13.
- B. Żeby pić wodę życia, trzeba mieć pragnienie – Wj 17,3a; Ps 42,1; J 7,37; Obj 21,6.
- C. Przyjdźmy do Pana – J 7,37; Obj 22,17.
- D. Skoro Chrystus, skała, został uderzony, ukrzyżowany, po prostu przemawiajmy do skały; gdy do Niego mówimy, On da nam żywej wody, nieustannie zatem praktykujemy mówienie z Panem – Lb 20,8; Flp 4,6-7.12; *Hymny*, nr 4,7; *Hymns*, #248.
- E. Prośmy Pana, by dał nam żywej wody – J 4,10; 7,37; Obj 22,17.
- F. Mieźmy styczność z Bogiem Duchem w naszym duchu i w prawdziwości – J 4,23-24.
- G. Czerpmy z radością wodę ze źródeł zbawienia, przemawiając do Pana, dzięki Niemu, dla Niego, w Nim i wraz z Nim – Ps 46,5; Iz 12,3-6:
1. Wyznawajmy grzechy – J 4,15-18; 1 J 1,7.9.
 2. Chwalmy Pana – Flp 4,4; Hbr 13,15; Ps 119,164.
 3. Dziękujmy Panu – Ef 5,18.20.
 4. Wzywajmy Jego imienia – Dz 2,21; 1 Kor 12,13.3; 1 Tes 5,17; 1 Kor 1,2; Sdz 15,18-19; Lm 3,55-56.
 5. Śpiewajmy Panu – Ef 5,18b-19; 1 Krl 6,7; 1 Krn 6,31-32; 2 Krn 20,21-22.
 6. Głośmy ewangelie, dając poznać innym, czego Chrystus dokonał – Rz 1,16; J 4,32-34.
 7. Funkcjonujmy na spotkaniach kościoła – 1 Kor 14,4b.26.
- H. Oddawajmy pierwszeństwo Panu w swojej istocie – Obj 22,1; Kol 1,18b.
- I. Czyńmy wszystko zgodnie z boską naturą – Obj 22,1; 2 P 1,4.

VII. Ponieważ Chrystus został ukrzyżowany i ponieważ dany został Duch, nie trzeba ponownie krzyżować Chrystusa, czyli ponownie uderzać w skałę, żeby popłynęła żywa woda; w Bożej ekonomii Chrystusa powinno się ukrzyżować tylko raz – Hbr 7,27; 9,26-28a:

- A. Aby przyjąć żywą wodę od ukrzyżowanego Chrystusa, jedynie weźmy laskę i przemówmy do skały – Lb 20,8:
1. Wziąć laskę to utożsamić się z Chrystusem w Jego śmierci i odnieść ją do siebie i swojej sytuacji.
 2. Przemówić do skały to wypowiedzieć bezpośrednie słowo Chrystusa, który jest uderzoną skałą, i jednocześnie prosić Go, by dał nam Ducha życia w oparciu o to, że Duch został już dany – zob. J 4,10.
 3. Jeśli odniesiemy śmierć Chrystusa do siebie i poprosimy Go w wierze, by dał nam Ducha, otrzymamy żywego Ducha, który jest obfitym zasobem życia – Flp 1,19.
- B. Zamiast przemówić do skały, Mojżesz nazwał Bożych ludzi buntownikami i uderzył dwa razy w skałę – Lb 20,9-11:
1. Mojżesz potępił lud, uznawszy ich za buntowników, lecz sam zbuntował się przeciwko Bożemu słowu – w. 24; 27,14.
 2. Mojżesz był zły na lud i zrobił coś niewłaściwego – dwukrotnie uderzył skałę, przez co nie uświęcił Boga – 20,12:
 - a. Był zagniewany, podczas gdy Bóg taki nie był, czyli nie przedstawił właściwie Boga w Jego świętej naturze; uderzył dwukrotnie skałę, czyli nie zachował słowa Bożego w Jego ekonomii; a zatem wykroczył przeciwko świętej naturze Boga i Jego boskiej ekonomii.
 - b. Z tego powodu utracił prawo do wejścia do pięknej ziemi, chociaż on i Bóg byli ze sobą blisko i uznać go można za towarzysza Boga (Wj 33,11).
 - c. W tym, co mówimy o Bożym ludzie i jak postępujemy wobec niego, nasza postawa powinna odpowiadać świętej Bożej naturze, a nasze czyny być zgodne z Jego boską ekonomią; to Go uświęci; w przeciwnym razie nasze słowa i czyny będą wyrazem buntu przeciwko Niemu i Go urażą.
 - d. Mojżesz powinien jedynie przemówić do skały, żeby wydała wodę (Lb 20,8); jeśli dzisiaj w taki sposób będziemy się rozprawiali z wojującym Bożym ludem, życie kościoła będzie chwalebne.

Poselstwo jedenaste

Obraz Bożego królestwa

Wersety biblijne: Wj 18; Mk 1,14-15; Mt 6,10.13; J 3,3.5; Rz 14,17; Kol 1,13.

I. Boże królestwo stanowi boską sferę, w której Bóg może zrealizować plan według upodobania swej woli – Mk 1,15; Ef 1,5:

- A. Boże królestwo stanowi sferę, w której Bóg może sprawować swoją władzę i zrealizować to, co zamierza – Mt 6,10.
- B. Boże królestwo to Boże rządy, panowanie, wraz z towarzyszącym im błogosławieństwem i radością – Lb 6,23-27; Kol 1,13.

II. Osiemnasty rozdział Księgi Wyjścia przedstawia obraz, typ Bożego królestwa, w którym zbudowano przybytek, Boże mieszkanie:

- A. Obraz ten ukazany jest po wojnie z Amalekiem, co wskazuje, że gdy ciało, które jest wrogiem Boga, zostaje pokonane, natychmiast nastaje królestwo (zob. Ga 5,17-25) i zbudowany zostaje kościół – Ciało Chrystusa (zob. 1 Krl 1 – 8):
 - 1. Aby zdać sobie sprawę z królestwa wraz z budowaniem kościoła, całkowicie odrzućmy ciało zarówno z jego dobrymi, jak i złymi aspektami – zob. Flp 3,3-10.
 - 2. Saul utracił królestwo, ponieważ nie do końca zniszczył Amaleka, tylko oszczędził to, co najlepsze, a co miało zostać zniszczone – 1 Sm 15,9 i przyp. 1.
 - 3. Doświadczenie pełnego Bożego zbawienia polega na tym, że królestwo nadchodzi, gdy Boży lud uwolni się od szatana (faraona) i świata (Egiptu) i gdy upadłe ciało (Amalek) zostanie pokonane oraz ujarzmione.
 - 4. Po pokonaniu Amaleka potrzebne jest królestwo, które będzie sferą, środowiskiem, w której zostanie zbudowane Boże mieszkanie na ziemi.
- B. Jetro, kapłan Madianitów, reprezentuje pogan, którzy zwracają się do Boga i zaczynają szukać Jego i Jego królestwa – Wj 18,1.5.10-12; Za 8,20-23.
- C. Sefora, żona Mojżesza, którą zdobył on dla siebie w czasie odrzucenia go przez Izraela (2,13-22), symbolizuje pogański kościół, zdobyty przez Chrystusa w czasie odrzucenia Go przez

- dzieci Izraela (Rz 11,11-25; zob. Rdz 41,45, przyp. 2); gdy nastanie królestwo, uczestniczyć w nim będą zwycięzcy w kościołach, którzy będą panującą w nim władzą (Obj 2,26-27; 20,4.6).
- D. W Księdze Wyjścia 18,13-26 przedstawiony jest obraz władzy i porządku w królestwie; Chrystus, którego symbolizuje Mojżesz, jest Głową władzy i pod Jego zwierzchnictwem panuje należyty porządek.

III. Ze względu na budowanie Bożego mieszkania na ziemi musimy prowadzić życie królestwa w kościele, który jest Bożym królestwem – Mt 16,18-19; Rz 14,17:

- A. Dzięki ewangelii królestwa Bóg podporządkowuje nas niebiańskiej władzy, byśmy stali się Jego królestwem, tymi, którymi rządzi Boża władza – Mt 24,14; Obj 1,5-6:
1. Boże królestwo to ewangelia; aby zatem znać ewangelię, trzeba znać królestwo – Mk 1,14-15; Dz 8,12.
 2. Ewangelię się głosi, aby zbuntowani grzesznicy zostali zbawieni, mogli wejść do królestwa Bożego i do tego zostali przygotowani – Mt 4,17.
 3. Ewangelia królestwa wprowadza wierzących w sferę boskiego władania, aby mogli oni uczestniczyć w błogosławieństwach boskiego życia w boskim królestwie – 1 Tes 2,12.
- B. W Nowym Testamencie jest przedstawione najpierw królestwo, a potem kościół; rezultatem istnienia królestwa jest kościół – Mt 4,23; 16,18-19:
1. Ewangelia królestwa wprowadza kościół, bo królestwo jest samym życiem, a kościół – wynikiem tego życia – 4,23; Dz 8,12.
 2. Królestwo to rzeczywistość kościoła, poza życiem królestwa więc nie można prowadzić życia kościoła – Mt 5,3; 16,18-19; Obj 1,5-6.9:
 - a. Rzeczywistością królestwa niebios (Mt 5–7) jest zawartość życia kościoła; bez rzeczywistości królestwa kościół jest pusty.
 - b. Skoro rezultatem życia królestwa jest życie kościoła, to prowadząc razem życie królestwa, prowadzimy też życie kościoła – Rz 14,17.

3. Bez królestwa, które jest rzeczywistością kościoła, kościół nie może zostać zbudowany – Mt 16,18-19:
 - a. Kościół powstaje dzięki władzy królestwa; gdy królestwo jest w stanie sprawować swą władzę nad gronem wierzących, wierzący ci budują się w kościół – Kol 1,13; 2,19; Ef 4,15-16.
 - b. Klucze do królestwa są dane po to, by umożliwić budowę kościoła – Mt 16,18-19; 18,18; zob. J 20,23.
 - c. Wierzący, który nie żyje w rzeczywistości królestwa, nie może zostać wbudowany w strukturę kościoła – Ef 2,22.
 4. Kościół jako Boże królestwo jest królestwem Syna Bożej miłości, najprzyjemniejszym i najczarowniejszym miejscem, w którym poddani jesteśmy panowaniu w życiu, świetle i miłości – Kol 1,12-13.
- C. Królestwo Boże to boska sfera, do której można wejść, to sfera, która wymaga boskiego życia – J 3,3-6.15:
1. Królestwo to nie tylko rządy Boga, lecz także sfera boskiego życia – w. 3, 5-6, 15-16; 18,36:
 - a. W rzeczywistości panowanie nad nami Boga nie jest czymś zewnętrznym, ale wrodzoną zdolnością boskiego życia – Rz 8,2.
 - b. Królestwo Boże to organizm zbudowany z Bożego życia, które jest sferą życia dla Jego panowania; w sferze tej panuje On dzięki swemu życiu i wyraża siebie, Boską Tróję, w boskim życiu – J 3,5; 15,1-8.16.26.
 - c. Do królestwa Bożego wchodzimy jedynie wtedy, gdy przyjmujemy Boga w Chrystusie jako życie i zdobywamy samego Boga; na tym polega odrodzenie – 3,5.15; 1 J 5,11-12.
 - d. Narodziliśmy się w królestwie Bożym i teraz boskie życie w naszym odrodzonym duchu zna to królestwo – J 3,5-6.
 - e. Żyjemy w Bożym królestwie, które jest sferą boskiego życia, dzięki odczuciu życia – Rz 8,6.
 2. Królestwo Boże to sfera światła – J 3,5; 8,12:
 - a. Boskie życie świeci w boskim świetle – 1,4; 8,12.
 - b. Światło to Bóg, który jaśnieje, wyraz Boga; gdy Bóg zostaje wyrażony, naturą tego wyrazu jest światło – 1 J 1,5.
 3. Królestwo Boże to sfera prawdy – J 8,32; 14,6; 18,37:

- a. Prawda to Trójjedyny Bóg – Ojciec, Syn i Duch – wraz z Bożym Słowem – 14,6.16-17; 15,26; 16,13-15; 17,17; 1 J 5,6.
 - b. Prawdziwość to objawiona boska rzeczywistość, która staje się autentycznością i szczerością człowieka; dzięki temu człowiek może prowadzić życie, które odpowiada boskiemu światłu – 2 J 1; 3 J 1; J 4,23-24.
4. Królestwo Boże to sfera łaski – 1,14.16-17:
- a. Łaska to Trójjedyny Bóg w swoim wcieleniu, udzielany przez Ojca jako źródło, przez Syna jako pierwiastek oraz przez Ducha jako zastosowanie – 2 Kor 13,13.
 - b. Łaska to Bóg, który staje się naszą radością; łaska oznacza, że Bóg jest wszystkim, czyni wszystko i wszystkiego udziela – J 1,14; 1 P 5,10.
5. Królestwo Boże to sfera pasienia – J 10,10-11.15-17; 21,15-17:
- a. Pan pasie nas dzięki temu, że karmi nas sobą i w sobie jako pastwisku, że jest dla nas życiem i w nas żyje; to, że żyje w nas, w rzeczywistości jawi się Jego pasieniem – 10,9; 11,25; Kol 3,4.
 - b. W Bożym królestwie, które jest sferą boskiego życia, prowadzimy życie pasienia – J 21,15-17.
6. Królestwo Boże to sfera chwały – 1,14.18; 17,22-24:
- a. Chwała to wyraz Boga, Bóg wspaniale wyrażony – 12,41.
 - b. Boża chwała towarzyszy Jego królestwu; królestwo to sfera, w której Bóg sprawuje swoją władzę, dzięki czemu może wyrazić swoją chwałę – Mt 6,13; 1 Tes 2,12.
- D. Gdy prowadzimy życie królestwa w kościele, który jest Bożym królestwem, wspólnie budujemy się na mieszkanie Boże w duchu – Ef 2,22.

Poselstwo dwunaste

Królestwo kapłanów

Wersety biblijne: Wj 19,4-6a; 1 P 2,5,9; Obj 1,6; 5,10.

I. „Bądźcie Mi królestwem kapłanów” – Wj 19,6a:

- A. Bóg wybrał naród Izraelitów, by stał się królestwem kapłanów; chciał, by wszyscy w narodzie byli kapłanami i by Jego zbawienie uzyskało królestwo kapłanów – w. 4:
 - 1. Pan wyprowadził dzieci Izraela z Egiptu, by uczynić je królestwem kapłanów, królestwem, w którym każdy jest kapłanem służącym Bogu; a zatem celem Boga było zdobycie narodu kapłanów – w. 6a:
 - a. Naród ten miał się różnić od innych narodów na ziemi, gdyż wszyscy w nim mieli być kapłanami – tymi, którzy żyją całkowicie dla Bożych spraw i Mu służą.
 - b. Każda osoba w tym narodzie miała jedno wyjątkowe zajęcie – służbę Bogu.
 - 2. Kapłani czekają na Boga i za Nim podążają, a ich praca polega na służbie Bogu; cały naród Izraela miał być narodem kapłanów służących Bogu; każdy w tym królestwie miał służyć wyłącznie Jemu – w. 6a; Rz 1,9.
- B. To, co ukazuje Stary Testament, jest jedynie obrazem; w Nowym Testamencie mamy rzeczywistość – 1 P 2,5,9:
 - 1. Boży zamysł wobec kościoła polega na tym, by każdy był kapłanem; jesteśmy królestwem kapłanów – Obj 5,10.
 - 2. Pan Jezus, Kapłan, wprowadził nas w kapłaństwo dzięki swojemu odkupieniu i teraz cały kościół powinien być kapłaństwem – 1,5-6.
 - 3. Wszyscy zbawieni ludzie są powołani do tego, by być kapłanami; co się tyczy naszej osoby – jesteśmy synami Boga (Ef 1,5; Hbr 2,10), co zaś się tyczy naszego duchowego zajęcia – jesteśmy kapłanami Boga (Obj 1,6; 5,10).
 - 4. Ponieważ jesteśmy kapłanami, przez cały dzień powinniśmy służyć Bogu w tym, czym się zajmujemy – Rz 1,9.

II. Aby zdać sobie sprawę z tego, kim jest kapłan, musimy widzieć odwieczny Boży plan – Ef 3,11; Rdz 1,26:

- A. Boży plan polega na wbudowaniu się w grono ludzi, żeby być ich życiem i żeby oni mogli być Jego wyrazem – Ef 3,16-17a.21; Kol 3,4.
- B. Od początku do końca Biblii Bóg chce zyskać kapłaństwo; wszystko, co chwalebne w Biblii, wiąże się z tym kapłaństwem – Obj 21,11; 22,3b.
- C. Człowiek został przeznaczony i stworzony do tego, by przyjąć Boga, napęłnić się Nim, przepoić i przesyć i by Bóg z niego wypływał; w ten sposób człowiek może stać się żywym wyrazem Boga; tak brzmi krótka definicja kapłana.

III. Kapłan nieustannie służy Bogu, dlatego jest szczególną osobą:

- A. Kapłan jest kimś, kto służy Bogu, radując się Bogiem w Chrystusie – Rz 1,9; Ga 5,22.
- B. Kapłan jest kimś, kto służy Bogu przez Chrystusa – rzeczywistość ofiar – 1 P 2,5.
- C. Prawdziwy kapłan Boga służy Mu wraz z Chrystusem, przez Niego i dzięki Niemu – Flp 1,8; Kol 1,27-28; 2,9-10.
- D. Kapłan jest kimś, kto raduje się Chrystusem – Flp 3,1; Ef 3,8.
- E. Kapłan jest kimś, kto żyje dzięki Chrystusowi; Chrystus jest jego pokarmem, odzieniem i mieszkaniem – J 6,57b; Ga 3,27; J 15,4.
- F. Kapłan jest kimś, kto ma styczność z Bogiem w zespoleniu się z Nim – 1 Kor 6,17.
- G. Kapłan jest kimś, kto całkowicie i dogłębnie zespolony jest z Bogiem – J 14,20.
- H. Kapłan jest kimś, kto staje się częścią Bożego mieszkania, Bożego domu – 1 P 2,5.
- I. Kapłan jest kimś, kto niesie świadectwo Boga – Obj 1,2.9.
- J. Kapłan jest kimś, kto służy Chrystusem innym – Rz 15,16; 2 Kor 4,5.
- K. Kapłan jest kimś, kto wnosi człowieka w społeczność z Bogiem i Boga w społeczność z człowiekiem – 1 J 1,3.
- L. Kapłan jest kimś, kto buduje mieszkanie Boga – Ef 2,21-22.
- M. Kapłan jest kimś, kto trzyma się jako kapłan Bożej ewangelii – Rz 15,16.

IV. Być kapłanem to nie przede wszystkim czynić coś dla Pana, ale być zawładniętym przez Niego – Ef 3,17a:

- A. Główna funkcja, jaką pełni kapłan, to nie praca, ale spędzanie

czasu w obecności Pana, dopóki nie stanie się on jedno z Panem w duchu – 2 Kor 3,18; 1 Kor 6,17.

- B. Pan chce, byśmy otworzyli się na Niego i pozwolili Mu w nas wejść i nas napęlić, przepoić i być z nami jedno; wówczas On uczyni coś przez nas, a cokolwiek On czyni, z Niego wypłynie – Obj 22,1-2.
- C. Bóg pragnie kapłaństwa, czyli zbiorowego człowieka, który jest Nim przepojony i przesycony – Ef 3,17a; 4,23-24; 5,18b:
 - 1. Jeśli będziemy przepojeni i przesycony chwałą Pana, będziemy z Nim jedno, a w Nim jedno ze sobą nawzajem – 2 Kor 3,18; J 17,22.24.
 - 2. Jeśli zdamy sobie sprawę z pragnienia Boga, w pełni się na Niego otworzymy, a On zaleje nas sobą – Ef 1,5.9; 3,17a.
 - 3. Z tego kapłaństwa wypływa wszelka chrześcijańska praca i służba – Dz 13,1-2.

V. Ponieważ jesteśmy królestwem kapłanów, jesteśmy zarówno świętym, jak i królewskim kapłaństwem – Obj 5,10; 1 P 2,5.9:

- A. Symbolem świętego kapłaństwa jest porządek Aarona, symbolem zaś królewskiego kapłaństwa – porządek Melchizedeka – Wj 29,1.4; Rdz 14,18; Hbr 2,17; 6,20.
- B. Porządek Aarona jest świętym porządkiem – 1 P 2,5:
 - 1. Być świętym to być oddzielnym od tego, co światowe, dla Boga – 1,16.
 - 2. Święty porządek jest porządkiem oddzielnym od tego, co pospolite, do tego, co boskie i do użytku Pana.
 - 3. Święci kapłani są oddzieleni do tego, by udawać się do Boga i reprezentować Boży lud – 2,5.
- C. Porządek Melchizedeka jest królewskim porządkiem – w. 9; Rdz 14,18:
 - 1. Melchizedek był królem i królewskim kapłanem – Hbr 7,1.
 - 2. Królewscy kapłani pochodzą od Boga i dbają o Boży lud, tak samo jak Melchizedek pochodził od Boga i wyszedł Abrahamowi na spotkanie, by usłużyć mu chlebem i winem – Rdz 14,18-19.
- D. Z jednej strony, jesteśmy świętymi kapłanami, którzy udają się do Boga, reprezentując Boży lud; z drugiej strony, jesteśmy królewskimi kapłanami, którzy przychodzą od Boga do ludu, reprezentując Boga – 1 P 2,5.9:

1. Święte kapłaństwo składa Bogu duchowe ofiary (w. 5), królewskie kapłaństwo zaś rozgłasza cnoty Boga (w. 9).
2. Święci kapłani składają Bogu ofiary, gdyż mają na względzie lud, a królewscy kapłani ogłaszają ludowi Boże rzeczy.
3. Jesteśmy świętymi kapłanami i królewskimi kapłanami, którzy chodzą w dwie strony.

VI. Budowanie Bożego domu wiąże się z kapłaństwem i od niego zależy – Wj 19,6a; 25,8-9; Za 6,12-13; 1 P 2,5:

- A. Budowlą Boga, czyli Bożym mieszkaniem, jest kapłaństwo; święte kapłaństwo jest duchowym domem – Ef 2,21-22; 1 P 2,5.
- B. Kapłaństwo podtrzymuje budowlę kościoła; jeśli nie ma kapłaństwa, niemożliwe staje się budowanie kościoła.
- C. Budowanie kościoła zależy od tego, czy święci będą nieśli kapłaństwo przed Bogiem – Hbr 3,6; 6,20; 7,26; 8,1; 10,19.
- D. Jeśli chętnie będziemy przychodzili do Boga, mieli z Nim społeczność, żyli przed Nim i pozwalali Mu przez nas płynąć, to będziemy radowali się bogactwami Chrystusa i wyrażali w pełni Jego chwałę; w ten sposób będziemy nieśli świadectwo kościoła, a pośród nas będzie zachodziło budowanie kościoła – 11,6; 1 J 1,3; Ef 3,8; 2,21-22.
- E. Aby odzyskać swoją budowlę, Bóg musi wpierw odzyskać kapłaństwo – Ezd 1,1-4; 7,1-7.

VII. Pańskie odzyskiwanie to odzyskiwanie kapłaństwa – Za 3,1-5; 6,12-13; Ag 1,8.12.14:

- A. Pan potrzebuje dzisiaj grona wierzących, którzy wejdą do Jego obecności, a nawet w Niego samego, by na koniec stać się z Nim jedno – Hbr 10,19; 2 Kor 3,18; J 17,22.24.
- B. Gdy Pan uzyska takie kapłaństwo – królestwo kapłanów – swobodnie wypłynie i przeprowadzi swą wolę w celu wypełnienia odwiecznego zamysłu – Ef 1,5.9.11; Flp 2,13; Obj 4,11.

PYTANIA DO POSELSTW:

siódmego

1. Dlaczego możemy powiedzieć, że drzewo wrzucone do gorzkich wód w Mara w piętnastym rozdziale Księgi Wyjścia to ukrzyżowany i zmar-twychwstały Chrystus?
2. Jak ukrzyżowany Chrystus uzdrawia gorzkie okoliczności, w jakich się znajdujemy, i gorycz w naszej istocie?
3. Jakie głębsze znaczenie ma Elim?
4. Odpowiedz na powyższe trzy pytania, a dodatkowo w trakcie dziele-nia zachowaj kolejność przedstawioną w konspekcie i w poselstwie.

ósmego

1. Co w duchowej walce łączy zwycięstwo i chwałę?
2. W jaki sposób walka wiąże się z Bożym mieszkaniem (świątynią) i kró-lestwem?
3. W świetle tego, co przedstawiono w poselstwie, w jaki sposób w doświad-czeniu Księga Objawienia 15,2-4 wiąże się z Księgą Wyjścia 15,1-18, a szczególnie z tryumfem odniesionym przez zwycięzców nad atakiem przypuszczonym przez wroga i prześladowaniami z jego strony?
4. Dlaczego musi trwać bezustanna wojna z Amalekiem i w jaki sposób wiąże się z nim ręka podniesiona przeciwko Bożemu tronowi?
5. Dlaczego istnieje potrzeba Pańskiego ostatecznego powołania do silniej-szego doświadczenia krzyża podczas rozprawiania się z upadłym cia-łem, żebyśmy mogli stać się Bożą świątynią i żyć w świętym świętych?

dziewiątego

1. W jaki sposób niebiański Chrystus, rzeczywistość niebiańskiej manny, jest naszym codziennym zasobem życia?
2. W jaki sposób jemy Chrystusa i z powodu Niego żyjemy?
3. Jaka głęboka prawda kryje się w szesnastym rozdziale Księgi Wyjścia?
4. Wymień cechy Chrystusa, który jest naszym jedynym pokarmem, co-dzienną manną?
5. Jakie głębsze znaczenie ma ukryta manna?

dziesiątego

1. Przytocz głębszy opis wody życia, a w szczególności wskaż, w jaki sposób przedstawia on płynącego Trójjedynego Boga.
2. Opisz, w jak różny sposób pijemy wodę życia.
3. W jaki sposób wpływa z nas woda życia?